

Milan Jindrák: Vzpomínky na nadějkovské sousedy

Vážení čtenáři,

Jelikož jsem pomalu jedním z nejstarších nadějkovských rodáků, chtěl bych Vám, kteří jste se v Nadějkově narodili později nebo jste se sem přistěhovali, poskytnout alespoň písemný obrázek svého rodiště a jeho typických postaviček, jak jsem vše viděl a vnímal v třicátých letech minulého století. Možná, že mnohé z Vás to již nezajímá, pak klidně přejděte na další stránky.

Narodil jsem se v Nadějkově v čísle 19 na náměstí v r. 1932 a mé vyprávění počíná asi o pět let později. Tehdy měl Nadějkov devadesát pět čísel popisných, tři hostince, dva řezníky, pět obchodů zbožím smíšeným, dva pekaře, dvě trafiky, dva holiče, tři truhláře, tři kováře, tři hokynáře, tři ševce, jednu prodejnu Bati, čtyři krejčí, jednu dámskou krejčovou, jednoho koláře, jednoho kameníka, dva lékaře (jednoho v penzi), tři listonoše, čtyři četníky, jednoho zahradníka (nepočítám zámeckého), jednoho lihovárníka, dva cihláře, jednoho zámeckého komorníka, sedm zedníků, jednoho stavitele, dva kněze (jednoho ve výslužbě), pět učitelů a pana řídícího, jednoho ponocného, jednoho obecního bubeníka a kapelu asi patnácti hudebníků. Byl zde prosperující zámecký velkostatek, lihovar, cihelna, Kampelička, spořitelní a záložní spolek s ručením neomezeným, Družstevní záložna a Hospodářské družstvo. Dále velmi činný čtenářsko-ochotnický spolek Fikar, velmi oblíbený Sokol a kapela tamburašů.

To je asi, milý čtenáři, vše. Stejně se to asi zdá neuvěřitelné, srovnáváme-li s dneškem! Nadějkov byl v době mého vyprávění prosperujícím, soběstačným celkem, fungujícím jako centrum pro mnoho okolních vsí a samot. Kde všichni ti lidé různých profesí bydleli a kde podnikali? Jací vlastně byli? To vše bych chtěl v následujících řádcích v krátkosti sdělit těm, kteří mají Nadějkov rádi a zajímají se o jeho minulost.

Svůj popis starého Nadějkova začnu na náměstí, na rohu proti faře, kde bylo pekařství a malý obchod pana Kaprála. Hned vedle byla trafika pana Dvořáka, zároveň krejčího, pak obchod pana Votruby, který vedl i Družstevní záložnu, a sklad Hospodářského družstva. Následoval hostinec a řeznictví pana Václava Jandy. Pod Jandovými stál velmi pěkně zdobený dům Kampeličky, kde měl obchod můj otec Karel Jindrák, který byl zároveň pokladníkem Kampeličky, umístěné tamtéž. V patře bydlel a měl ordinaci obvodní lékař dr. Chyba. Pod Kampeličkou byl přízemní dům pana dr. Jana Blabola, bývalého hraběcího lékaře a velkého divadelního ochotníka. Pak následovala oficína holiče pana Kolacího, později Jaroslava Nováka. Dále bylo pekařství pana Čeňka Zdeňka a hned pod ním zavřený krám pana Weigra, v mé době již jen zemědělce. Následoval hostinec U Bílého lva a řeznictví pana Josefa Krampery, pak krejčovství pana Peška a pod pumpou oficína holiče pana Karla Kaliny, též velkého nadějkovského divadelního ochotníka.

Kdybychom se vydali silnicí ke sv. Jánů, viděli bychom kolářství pana Nygrýna, domek školníka Janouška a četníka Koptiše. Naproti byla vila „U Dvořáků“, kde bydlel bývalý vrchní strážmistr v penzi pan Dvořák. Cestou zpět k náměstí by nám po levé ruce zůstalo stavení zemědělce pana Myslivce a u křížku pana Koptiše, listonoše a velkého včelaře. Následovalo stavení pana Máry, povozníka, pak prodejna Bati a kovárna pana Františka Horycha, kapelníka nadějkovské kapely a učitele houslí. Pak byla sladovna pivovaru, tzv. flusárna (od slova Fluss = klíček), dále stavení pana starosty Součka, které se do dnešní doby zachovalo v přesně stejné podobě, jakou mělo před sedmdesáti léty, ovšem bez těch sedmdesáti let časové amortizace. Po pravé straně bylo stavení, kde bydleli Bendovi, a pod branou pak bývalý zámecký důchod, v mé době již dámské krejčovství paní Masáčkové. Naproti, kde je nyní hřiště a mateřská školka, stál budovami rozsáhlý statek pana Reichla, kterému jsme my děti směly říkat „strejda Reichl“. Dole u potoka byl už jen panský mlýn s mlýnářem panem Martinou a naproti za potokem chudá chaloupka Gusty Zemana, hluchého obecního pasáka a ponocného. Dolů po vodě by se došlo ještě k cihelně, kde dělal cihláře nejdříve pan Kosobud a později, až do zániku, pan František Šach, který za mých časů pracoval v lihovaru se svým otcem.

Náměstí jsme při své pomyslné procházce opustili u „flusárny“, a půjdeme po něm nyní směrem vzhůru. Na rohu stál panský lihovar, pak následoval obchod pana Antonína Součka a škola, nad ní kostel a vedle fara, jako tomu je dodnes.

V ulici směrem nahoru z náměstí stála proti Kaprálovům sice chudičká, ale hezká, doškami krytá chaloupka, kde se říkalo „U Jechů“. Nad pumpou byl hokynář Jiří Pešek, dále truhlář pan Jindřich Bradáč, tesař pan Jan Duchoň a poslední, pod hrází Kužele, hokynář pan Josef Novák. Po pravé straně nad Kaprálovými byl chalupník pan Dvořák, pak pan Stehlík, u něhož bydlel pan Mašek, stavitel, a na rohu pak chalupník Bohuslav Čipera. Nad Kuželem po levé straně byl domek pana Karla Jindráka, hostinec pana Nymše a kamenictví pana Josefa Roučky. Za křižovatkou nahoru stála stavení pana kostelníka Kadocha, kováře pana Jana Hermy, obecní dům pro chudé, dále stavení pana Františka Maška, zámeckého lokaje, pana Antonína Šitnera, zedníka a varhaníka v jedné osobě, a nakonec stavení zedníka pana Volšanského, odkud vždy v masopustě vycházely maškary. Naproti této řadě byly jen panské louky.

Vraťme se teď zpátky na křižovátku u kapličky. Po pravé straně byl dům pana strážmistra Bidla, ve kterém měl obchod pan Bohuslav Souček a zároveň v něm byla umístěna četnická stanice. Vedle stál dům pana Fořta a dům pana Šitnera, truhláře. Nad ním trafika a krejčovství pana Josefa Pilaře, dále stavení pana Sazimy, obecního bubeníka, a na rohu pana Karla Zdeňka, povozníka.

Nahoru směrem na Homole proti hřbitovu byl domek hrobaře Josefa Fary a domkáře Hlavše. Proti němu stála stará hasičárna, která stojí dodnes, dům pana Podzimka, zedníka, pak dále po levé straně bylo stavení pana Josefa Jindráka, Františka Fary, listonoše, dále dvojdoměk pana Josefa Mendla a Jana Fary. Následovalo dlouhé stavení pana Švába a na rohu kovářství pana Aloise Máry. Po pravé straně pak stavení Bulínovo, Říhovo, Mendlovo a Márovo. Na rohu drah pak bylo stavení pana Bardy. Nahoře na drahách, z bývalého špýcharu přestavěné, stavení pana Říhy a Františka Šitnera. Dolů po levé straně byla stavení pana truhláře Hrubanta, basisty nadějkovské kapely, pak byli Křížovi, zahradnictví pana Koptiše, pak stavení pana Nováka, pana Šichy, rybáře, a poslední byli Kotovi. Po pravé straně od Bardů dolů bylo stavení pana Bedřicha Havla, ševce Kaprála a Václava Duchoně, listonoše. Poslední stála vilka pana Frimla, velitele místní četnické stanice.

Tím končím popis domů a jejich obyvatel v Nadějkově. Jestli jsem Tě, milý čtenáři, již zcela neotrávil svým suchým popisem nadějkovské zástavby a jejich majitelů před sedmdesáti léty, dovol mi, abych ještě chvíli pokračoval charakteristikou některých tehdejších lidiček, kteří se zvláště vstíplili do mé paměti.

Abych dlouho nezdržoval, začnu zase od Kaprálů na horním rohu nadějkovského náměstí. Pan Kaprál, vidím ho jako dnes, vždy zaprášený moukou, s dýmkou porculánkou v ústech, sedící za pultíkem ve svém malém krámku s nemnoha druhy zboží, do kterého se chodilo po několika schůdcích. Trafikant pan Rudolf Dvořák, jehož jsem nikdy za svého života neviděl vyjít ani na první schůdek trafiky. Šil vojenské stejnokroje a my děti jsme si k němu chodily pro pohádku. Byla vždy tatáž, o dvou bratrech, kteří šli do lesa a potkali vlka. Měla jen asi deset slov, ale vybraných z takového slovníku, který se doma používat nesměl. Proto nás asi tak lákala, opakovat ji tady si však netroufám.

Pan Votruba, bodrý obchodník, který pro slova daleko nešel. Do jeho krámu se chodilo též po schodech, a jelikož dveře byly většinou otevřené, bylo jeho zvučný hlas slyšet do poloviny náměstí. Pamatuji si, jak jednou byla u něho v krámě žena inženýra ze Selecty, byla to Slovenka a často ráda přeháněla a také si vymýšlela. Tehdy mu vypravovala, že u nich na Spiši pěstují prasata až do pěti metrů. To pan Votruba nevydržel a na celé kolo prohlásil: „Milostivá paní, že Vám do tý držky hrom neuhodí, takhle lhát!“ Vůbec mu nevadilo, že to je paní inženýrová a že může tím pádem přijít o zákaznici. Řekl, co si myslel, a to jadrně.

Pan Janda, hostinský, kuchař a řezník v jedné osobě, se zakrouceným knírem pod nosem a vždy v řeznické zástěře. Do jeho hospody chodilo v létě na obědy mnoho Pražáků, kteří za války do Nadějkova jezdili na prázdniny. Vzpomínám si, bylo to asi v roce 1942, kdy byla na zelenině spousta housenek, jak si k nám přišel do krámu postěžovat: „Ty Pražáci jsou už tak rozežraný, že nechťejí nic jinýho než maso, udělal jsem jim kapustové karbanátky a myslíte, že je žrali? Všechno hodili do kýble!“ To, že byl krátkozraký a kapustu semlel i s housenkami, mu asi nenapadlo.

Pan Karel Jindrák, obchodník, pokladník Kampeličky, knihovník místní knihovny, kronikář a za svobodna i režisér ochotnických divadel, velký sokol a vlastenec, člověk mírný a snažící se vyplnit každému jeho splnitelná přání.

Pan doktor Blabol, dříve velký ochotnický režisér a sokol, který nikdy v životě nejel vlakem, ani žádným automobilem. Jinak velký vlastenec a podporovatel chudých studentů, kterým půjčoval na studia, esperantista, dopisující si s nadšenci z celého světa. Dokud měl ještě lékařskou praxi, měl i sluhu, který se jmenoval Modlitba a dělal mu zároveň pomocníka (saniťáka, sestru i kočího). Pan doktor nejraději

předpisoval „Zevně“, jak jeho medicínám říkali vděční pacienti. Sám si léky zhotovoval, poněvadž lékárna byla jen jedna v Táboře a muselo se tam pěšky nebo na kole. Vždy prý žádal Modlitbu, aby přinesl „půl litru aquy pumpátý“ (což byla voda ze studny na dvoře). Když se tak stalo, něco do skleničky přimíchal, zatřepal s ní, napsal „Zevně“ a pacienta propustil. Přestože to bylo míněno jako mazání, traduje se, že mnozí pacienti se při příští návštěvě, i když přišli se zcela jinou nemocí, dožadovali toho „Zevně“, poněvadž jim to dělalo třeba „dobře na kašel“. Také se vyprávělo, jak pro pana doktora přišli v zimě z Mozolova, aby jel k nemocnému. Byla tuhá zima, mráz, všude závěje. Modlitba zapřáhl do saní doktorovu Ryzku, doktora navlékl do fusaku, obalil dekami a jelo se. Jaké však bylo Modlitbovo překvapení, když přijel do Mozolova a pan doktor nikde! Vrátil se tedy po stopě a v zatačce u křížku již z dálky viděl v závěji černající se bod. Když dojel, vytáhl pana doktora ze závěje i s fusakem, a zachránil ho tak před udušením. Doktor totiž vypadl v zatačce při rychlejší jízdě ze saní a zabořil se po hlavě do závěje. Jelikož byl zabalen ve fusaku jako v ovinovačce, sám by se ze závěje nevyprostil. Jak to nakonec dopadlo s nemocným, ke kterému jeli, již tradice neříkala. Já pana doktora pamatuji už jen po mrtvici, sedícího v průjezdu jeho domu. Ani to mu však nebránilo, aby nás, když jsme šli z ryb a nesli třeba pár okounů, kterými jsme se chtěli doma pochlubit, nezavola a ty největší nám nesebral. Když k nám ještě chodíval do krámu, často říkával: “Kdyby si Všemohoucí usmyslil někoho z naší rodiny vzít, tak ať si vezme mojí starou, já se tu chci ještě chvíli trápit.“ Také často říkal: „Karle, až já budu tam za tou zdí, to budeš vidět, jak já je tam všechny budu bavit, to budeš slyšet do dálky!“ Jenže když se tam opravdu octl, žádný hláhol se odtud nikdy neozval, ač jsme při každé cestě kolem na jeho slova vzpomínali.

Holič Novák, který se přiznal na inzerát vdovy Kolací. Nemocný velmi závažnou chorobou, s kterou by asi dnes svou profesi nesměl zastávat a která doživotně postihla i jeho ženu. Jako každý Pražák, který se tehdy ocitl mezi „hloupými“ venkovany, dělal znalce letadel. Tak také jednou doléhal odněkud shora na náměstí silný motorový hukot. Holič vyběhl ze své officíny, chvíli se zaposlouchal a pak hlásil zákazníkům: “To je Junkrs, čtyřmotorový těžký bombardér!“ Zatím to byl hluk motoru hasičské stříkačky, kterou zkoušeli hasiči na břehu Kužele.

Pan pekař Zdeněk, velmi dobrý ve svém řemesle, mající jednu kravku, kterou každý den dopoledne vedl na provaze na pastvu někam k Řeháčkovu lesíku, a odpoledne den co den vezl těžký trakař s trávou odněkud zezdola domů.

Pan Weiger, zkrachovalý obchodník, zemědělec, velký vtipálek a stálý slovní škádlitel pana Reichla, který mu samozřejmě jeho šprýmy oplácel. Nakonec jako Žid zahynul i se svou ženou v koncentračním táboře.

Pan Josef Krampera, hostinský a řezník, který dlouhá léta jezdil po nákupech jatečných zvířat s obrovskými řeznickými psy Harikem a Sultánem. Když si konečně koupil dodávku, starou herku, na kterou byl ale náramně pyšný, jel jednou od Petříkovic ke sv. Jánu, když najednou uviděl, jak se před ním valí pneumatika. Ke spolujezdci prohlásil: “Hele, Franto, támhle někdo ztratil kolo.“ Že to bylo jeho vlastní levé kolo, zjistil, až když se se svou pýchou octl v pankejtě.

Holič Karel Kalina, hodný člověk, velký ochotník, kterému jednou do rána někdo k firemnímu nápisu „Holič a kadeřník“ připsal „Chlupodravec a pucifous“. A to už mu zůstalo. Když mu živnost chtěli soudruzi znárodnit, šel raději dělat pošťáka.

V ulici ke sv. Jánu mi utkvěl v paměti jen pan Koptiš. Urostlý chlap, poštovní doručovatel a včelař. Dlouholetý předseda lidové strany.

Pan Horych, kovář, jak má vypadat, skoro jako ten lešetínský, jen trochu přiohnutý v ramenou. Jinak kapelník místní kapely a dlouhá léta učitel mnoha nadějkovských adeptů houslového umění. Dodnes si nedovedu představit, jak svýma rukama ztvrdlýma těžkou prací mohl vládnout tak jemnému nástroji, jakým jsou housle, ale vládl!

Pan starosta Souček, povoláním švec, ale s vrozenou inteligencí, který starostoval již před válkou a provedl nadějkovskou obec bez úhony celým obdobím protektorátu, ač takový úřad nebyl tehdy oázou bezpečí a klidu. Pamatuji ho také jak denně vozil na trakaři trávu až od Škarp, kde měl maličké políčko a louku. V jeho domě bydlel penzista pan Cmunt, kterého stále vidím sedícího na lavičce před domem a spokojeně dýmajícího z porcelánky. Figurka s dlouhými vousisky pod nosem jako z Ladových obrázků.

Pan Reichl! Pravděpodobně zchudlý statkář, který měl již jen pár volů a malé pole kdesi na Homolích, ale figurou a oblečením dojem velkostatkáře dělal. Vždy měl frajersky nasazený myslivecký klobouček, rajtky a kamaše, které jsme mu jako kluci strašně záviděli a dělali si je z „papundecku“, v puse vždy nezbytné viržinko. Denně jezdil nahoru po náměstí se svým volským spřežením, krok za krokem,

poněvadž rychleji by mu asi jeho „ořové“ ani nejeli. Denní návštěvník večerních karetních hrátek „U Jandů“. Kromě toho byl též myslivcem, který, jak jsme my kluci vypořádávali, ani nepotřeboval patrony. Jednou jsme ho sledovali od Škarp, když vyšel po mezi od Zemana k cihelně se svým psem. Celá mez byla porostlá hustým trním a vysokou trávou. Po cestě pes vždy vystavil zajíce (bylo jich tehdy opravdu hodně) a počkal, až pan Reichl dojde. Ten pak - aniž by flintu sundal z ramene - poručil „Hop!“ a pes zajíce chytil. Pan Reichl mu již jen svou sukovicí zasadil ránu z milosti. Tenkrát jsme na tom krátkém úseku napočítali čtyři úlovky, bez jediného výstřelu, a to byl přece už nějaký úlovek!

Gusta Zeman, velký svým vzrůstem, ohnutý prací, s knírem pod nosem. Chudý, hluchý člověk, dříve obecní pasák, pak asi z milosti ponocný. Živil se, jak se dalo, vyráběl pěkné dřeváky, vyvážel jímky a asi také chodil na panské. Jeho jedinou láskou a potěšením byla sklenka žitné kořalky, a měl-li peníze, bylo těch skleniček několik. Když neměl, bral na dluh, který se snažil vždy koncem roku uhradit husou. Ty pěstovala jeho žena a duševně zaostalá dcera. Krmily je klásky, které sesbíraly po žních. Pamatuji se, že naši nikdy tu husu nevzali, raději dluh odpustili, poněvadž viděli tu bídu všech tří, z nichž asi nikdo nikdy vlastní husu neochutnal. Pěkné bylo vždy o Vánocích, kdy se většinou právě večerelo a pod okny stál ponocný se ženou nesoucí nůšku na koledu. Každému zatroubil na svůj úřední roh a čekal, kdo mu co dá. Bylo mi jich vždy velmi líto, zvláště když pod mnohými okny čekali marně.

Pan otec Martina, poslední mlynář, starý pán s rakouským knírem a fajfkou, včelař, který nám dovoľoval v tůni pod mlýnem chytat okouny. Já osobně jsem zažil zvláštní příhodu, kterou si dodnes nedovedu vysvětlit. Když už byl v penzi a bydlel tam, kde se nyní staví dům s pečovatelskou službou, viděl jsem ho večer, jak jde s hrncem rozvařeného cukru ke svým včelám. Bylo mi divné, že je již doma, když ho před dvěma dny odvezli do nemocnice. Když jsem to říkal doma, dozvěděl jsem se od našich, že to není možné, protože odpoledne přišel telegram, že pan Martina zemřel. A tak i po smrti šel asi ještě navštívit své včeličky!

Pan Souček, největší obchodník v Nadějkově, vždy elegantní pán s hladce uhlazenými vlasy, který si hleděl jen svých zákazníků a v životě obce se, až na členství v představenstvu Kampeličky, neangažoval.

Pan řídící Bohuslávka, velmi přísný pán, pod jehož vedením škola jen vzkvétala a nikdo z žáků se neodvážil dělat nějaké lumpárny, poněvadž by ho rákoska pana řídícího neminula.

Pan farář Veselý, celkem uzavřený člověk, jak to asi tehdy představa katolického kněze vyžadovala.

Mohl bych pokračovat dále od domu k domu, ale abych čtenáře neunavoval nad únosnou mírou, chci se zmínit už jen o několika typických figurkách z „hořejšího“ Nadějkova:

Honza Fara, krejčí, velký ochotník, celkem nepatrný člověk, na něhož však mám dvě vzpomínky, kdy dokázal něco, co by si v té době netroufl ani mnohý hrdina. Pamatuji se, jak např. v třicátém devátém roce, když nás zabrali Němci, znevážil německou techniku. Tehdy se nadějkovské náměstí zaplnilo pancéřovými vozy, které hlídal německý strážce. Honza šel domů z hospody, zamířil si to rovnou ke strážnému, holí zabouchal na pancéř tanku a prohodil: „Das ist Papendeckel?“ A Němec, asi také venkovan, mu horlivě odpověděl: „Nein, nein, das ist Blech.“ V roce 1944 pak Honza Fara utekl z nuceného nasazení v „Říši“. Gestapo ho vypátralo a pozvalo do Prahy do Pečkova paláce. Když se tam dostavil, již od dveří na něj začal řvát jakýsi gestapák. Vtom ve vedlejší místnosti zvonil telefon a gestapák musel odběhnout. Provinilec Honza došel ke stolu, kde byly jeho papíry, s klidem Švejka je sebral pod paží a rychle palác opustil. Od té doby měl pokoj, Němci o něm nevěděli, poněvadž kopii jeho spisů asi neměli. Jaké to však bylo riziko, kdyby ho byli dostihli, si může domyslit jen ten, kdo tehdy v protektorátě žil. A ještě si vzpomínám na jednu příhodu, tentokrát veselejší. Když komunisté zrušili ochotnický spolek Fikar, ujali se divadelnictví svazáci. Hráli tehdy detektivku Půlnoční vlak a Honza jako jediný ze staré gardy ochotníků hrál s nimi. Úlohu se nenaučil a navíc si dal „něco na kuráž“ dole ve výčepu. A tak se při svém vystoupení postavil přímo před nápořední budku a chytil každé slovo. Bohužel alkohol utlumil jeho sluchové vjemy, takže neslyšel nápoředu, ač slečna Šimáková z boudy již téměř nahlas mluvila a nejméně tři první řady mu její slova opakovaly. Najednou se rozkročil před boudou a prohlásil: „Slečno, buď budete napovídat nahlas, nebo nehraju, já neslyším ani slovo!“ Jeho extempore způsobilo mezi diváky velké haló a bylo po detektivce.

Další nadějkovskou postavičkou byl pan Šitner „Ze špýcharu“, bodrý venkovan, vyšší postavy, trochu přihrbný, s knírem pod nosem, který si stále uhlazoval. Pracoval jako námezdní dělník. Rád si sice přihnul a bez ranní dvoudecí žitné by asi jeho den vůbec nezačal, ale pak jako žatec uměl podat

výkon, kterému se všichni divili. Někdy však ty „deci“ přehnal a to pak začal každému šeptat do ucha tak hlasitě, že to bylo slyšet na dva metry daleko od posluchače, kterému byl šepot určen. Jinak to byl člověk poctivý a své dluhy vždy nejpozději koncem roku vyrovnal. Vzpomínám si, jak šel jednou také v povznesené náladě kolem hřbitova, kde byl zrovna pohřeb. Nedalo mu to, došel až k hrobu, a když domluvil pan farář, postavil se nad hrob a pronesl se slzou v oku: „Milý kamaráde, byl jsi dobrý člověk, buď tam hodně dlouho živ a zdrav!“

Svéráznou postavou byl i pan Hrubant, truhlář a basista v kapele. Vzpomínám si na jednu příhodu, kdy hráli „U Jandů“, a jak to bývá u muzikantů, bohatě mezi jednotlivými písničkami popíjeli. Tak to dotáhli až k půlnoční přestávce a odešli na večeri. Pan Hrubant si však nejdříve „odskočil“, a jelikož na pisoáru bylo moc mužských, šel za dveře na dvůr. Když se však nevracel ani za půl hodiny, šel ho kapelník s jedním členem kapely hledat. Našli ho za vraty na dvůr hlasitě plačícího. Když se tázali, co se mu stalo, se vzlykotem zdrceného člověka jim odpověděl: „Chlapci, já asi vyteču“. Nevšiml si chudák, že stojí vedle okapu, a nevěděl, že před půlnocí byl silný déšť, takže z okapové roury stále ještě teče trochu vody. Myslel si ve svém podroušeném stavu, že nemůže přestat.

Tak až sem jsem dovedl své vyprávění o Nadějkově a jeho obyvatelích, jak jsem vše vnímal a viděl před více než šedesáti léty. Odpusťte mi, vážení čtenáři, že jsem Vás svým vyprávěním třeba trochu pozdržel, ale byl jsem to těm, na které dnes již asi nikdo nevzpomíná, dlužen.

Dr. Jindrák